




Diere Verhale

Deur Enid Blyton

Die Katjie wat Verdwyn het





John en Rosie het 'n
katjie van hul eie
gehad. Dit was drie
maande oud, so swart
soos steenkool, met oë
so groen soos 'n
komkommer. Dit was
die vrolikste,
liefdevolste, warmste
katjie wat jy jou kan
voorstel, en die twee
kinders het dit met hul
hele hart lief gehad.

Hulle het haar Fluffy genoem, en sy het altyd gekom wanneer sy haar naam gehoor het. Sy was baie ondeund, en was mal daarvoor om onder die beddens of onder die stoele weg te kruip en het mense se tone gegryp. Fluffy was lief vir almal en almal was lief vir Fluffy.



En toe eendag het sy verdwyn. Dit was die mees buitengewone ding. Die een minuut het sy met die twee kinders in die kombuis gespeel en die volgende oomblik was sy weg!



Ma was besig. Dit was Maandag oggend en sy het baie gehad om te doen. Sy het die wasgoed gewas en die vuil lakens en handdoeke in die groot mandjie gesit vir die wasgoed man om dit te kom haal. Sy het die beddens opgemaak en 'n paar aartappels vir aandete geskil.



En die heelyd het Fluffy met die kinders gespeel, soms vir Ma opgespring, soms probeer om haar pantoffels te vang terwyl sy hier en daar beweeg het. Toe was sy weg!



'Ma, waar is Fluffy?' het Rosie gevra en rond gekyk.

'Ek verwag sy kruip lewers weg,' het Ma gesê en maak haastig die wasgoedsak vas, want sy het die wasgoed man in die gang hoor afkom.



'Fluffy, Fluffy!' het John geroep – en daar kom 'n baie klein mew, antwoord van iewers. 'MiiiaOOOW!

'Sy is iewers!' het John gesê, en die kinders begin onder die kombuiskas en onder die stoof te kyk.



Die wasgoed man het die klokkie gelui, en Ma het die wasgoedsak vir hom gegee. Sy maak die deur toe sodat Fluffy nie moet uithardloop as sy iewers wegkruip nie.



John het weer geroep. 'Fluffy! Fluffy!' Maar hoe hy ook al geluister het, kon hy nie nog 'n mew hoor nie. Nee, Fluffy het glad nie geantwoord nie.



Rosie het onder die
onderste rak van die
slaapkamer kas gesoek,
en toe in die kas waar
die koerante gebêre
was. Maar Fluffy was
nêrens te vinde nie!



'Ag, Ma, Fluffy het verdwyn!' het Rosie amper huilend gesê.

'Moenie verspote wees nie, skat,' het Ma gesê. 'Sy moet iewers wees. Sy kruip net weg. Miskien het sy na die boonste verdieping gegaan en onder een van die beddens ingekruip'



“Maar, Ma, die kombuis deur was heeldyd toe,” het John gesê. ‘Sy moet eenvoudig in die kombuis wees.’



‘Wel, sy sal opdaag,’ het Ma gesê.
‘Moenie bekommerd wees nie. Ek
het nie nou tyd om jou te help
soek nie, maar wanneer ek klaar
hierdie poeding vir aandete
gemaak het, sal ek rondkyk. Maar
ek verwag teen daardie tyd dat
Fluffy dansend van iewers af uit
kom!’



Maar weet jy, sy het nie! so toe Ma die poeding klaar gemaak het en dit in die oond gesit het om te bak, het sy ook rondgekyk vir Fluffy. Sy het 'n piering melk en vis vir die katjie neer gesit en haar geroep.



'Fluffy, Fluffy, Fluffy! katjie, katjie, katjie! Aandete, aandete, aandete!' Maar steeds het geen Fluffy op swart fluweelpote uitgedans gekom nie!



Rosie het lang trane gehuil. 'Ma, dis toordery! Een of ander feetjie het vir Fluffy weg geneem!' 'Dis onsin, skat!' Ma gesê en gelag. 'Die feetjies doen nooit onvriendelike dinge nie. Fluffy kan dalk in die tuin wees.'



Hulle het toe na buite gehardloop en oral in die tuin gesoek. Geen Fluffy.



Hulle het na die huis langsaan
gegaan, maar Mev. Brown het
glad nie hul katjie gesien nie.



Hulle het ook na Mev. White gegaan – maar sy het Fluffy nie gesien van die vorige dag af nie.



Wel, die kinders het die hele oggend
gesoek en geroep, maar Fluffy was nie
gevind nie. Hulle het aandete geëet en
toe weer gaan gesoek

‘Maak nie saak nie,’ het Ma gesê. ‘Fluffy
sal inkom as sy honger is.’



"Ma, ek dink nie sy het uit gegaan nie," het John gesê. 'Die een oomblik het sy wegkruipertjie met ons gespeel, en die kombuis deur was toe, ek weet – en die volgende oomblik het sy net verdwyn.'



Alhoewel Ma 'n piering vis en melk in die tuin sowel as in die kombuis uit gesit het, het Fluffy dit nie kom eet nie - en Ma het ook begin bekommerd raak. Sy was baie lief vir die klein swart katjie en sy kon nie dink waar sy kon gegaan het nie.



Maar uiteindelik het sy geweet!

Daar het 'n deurklokkie by die kombuisdeur gelui. Ma het dit gaan oopmaak – en daar was die wasgoedman wat oor sy rooi vrolike gesig grinnik. In sy hand het hy 'n boks vas gehou.



"Goeie middag, Mev Jones," het hy gesê. 'Ek wou net vir jou sê jy het dit na die wassery gestuur, maar aangesien dit redelik skoon lyk het ons gewonder of jy dit regtig gewas wou hê!'



Hy het die boksie wat hy gedra het oop
gemaak – en daarin, opgekrul, was Fluffy!



Die kinders het geskree en gedans van vreugde!
Ma staar verstom na Fluffy.

‘Wat bedoel jy? Het sy die man gevra.

‘Wel, mevrou, toe ons jou wasgoed mandjie
by die wassery oopmaak, kry ons hierdie klein
swart katjie vas aan die slaap daar binne!’



‘Goeie genade!’ het Ma gesê. ‘Sy het seker binne gespring toe sy wegkruipertjie met die kinders gespeel het – en ek het haar nie raakgesien nie – en die deksel toe gemaak! Toe vat jy die mandjie weg met Fluffy binne! Ons het wel 'n dowwe mew van iewers af gehoor - sy moes toe in die mandjie gewees het!’



Hoe bly was Fluffy om die kinders weer te sien!
Sy het op haar vier pote gestamp en gedans!
Sy het haar vis en melk opgelek!
Sy het gemew en gespin!
Wat 'n ophef is daar van haar gemaak!



‘Ag, Ma, het katjie na die wassery gestuur!’ het Rosie gesê. ‘Sê nou sy was gewas en gestryk, wat sou sy gedink het!’

Dit is 'n goeie ding dat Fluffy nie saam met die wasgoed gewas en gestryk was nie, is dit nie? Sy het wel 'n noue ontkoming gehad!





Diere Verhale


Deur Enid Blyton

Die Verhaal van die goue visse



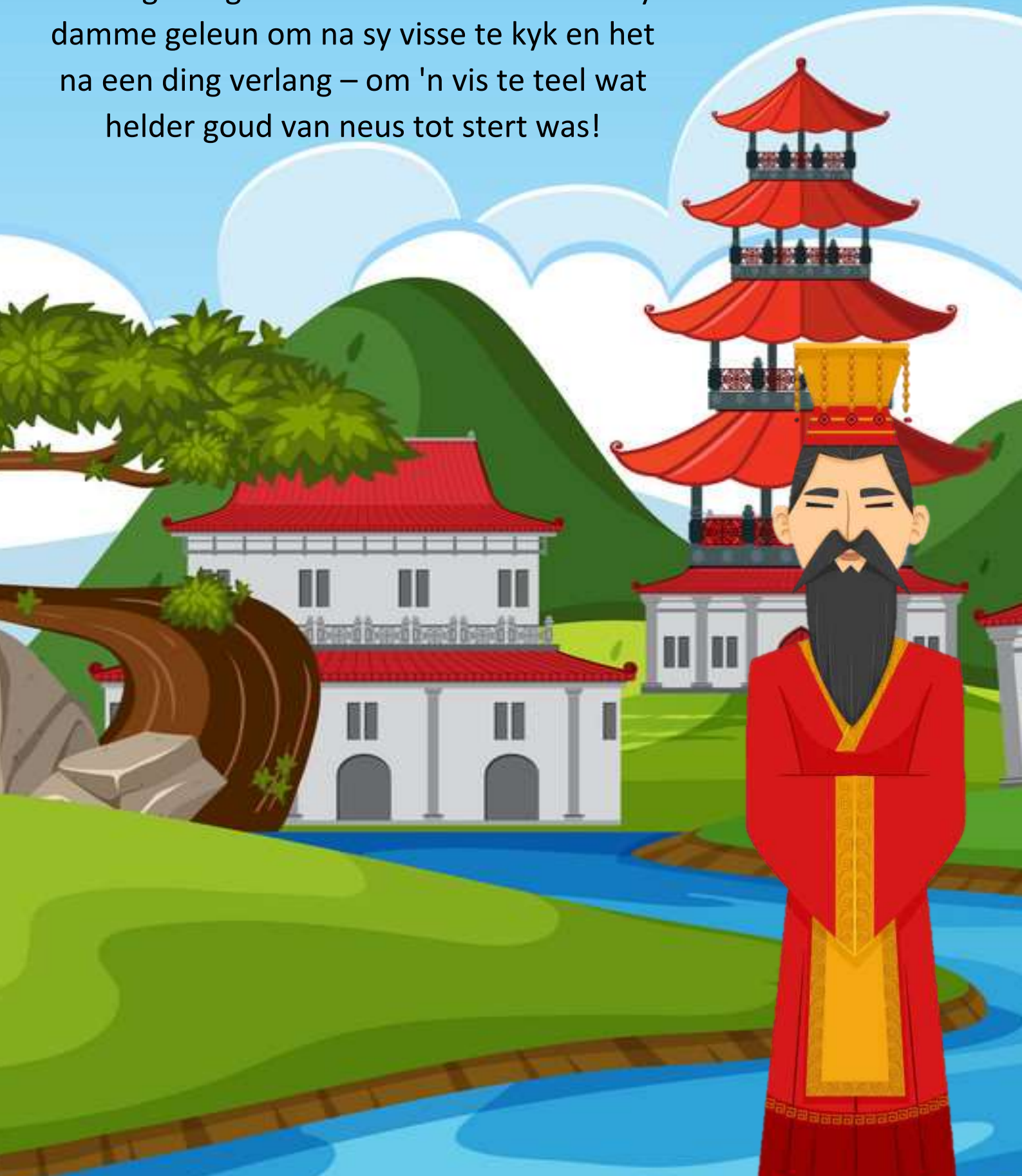
Eens op 'n tyd, duisende jare gelede, daar in China het 'n handelaar gewoon wat baie lief was vir visse.





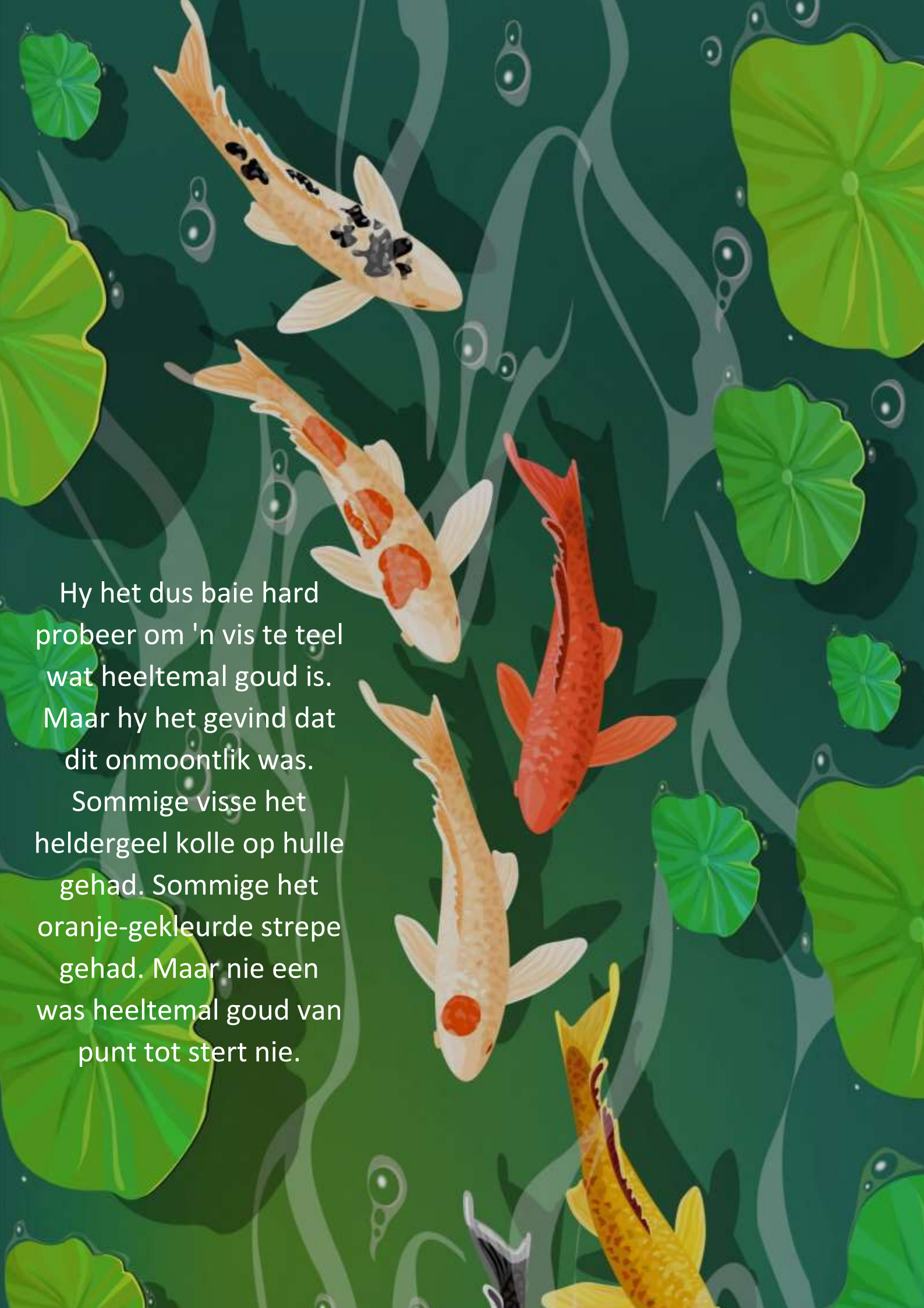
Hy het groot damme
gehad, en in elkeen het
'n ander soort visse
geswem, sommige klein,
sommige groot,
sommige helderkleurig
en sommige met silwer
kolle gespikkel. Die
handelaar was lief vir sy
visse en het hulle elke
dag gevoer.

Hy het die meeste van sy helderkleurige visse gehou. Daar was sommige wat blou strepe langs hul sye gehad het, en ander wat gelyk het of hulle 'n reënboog in hul sterte gevang het. Die handelaar het oor sy damme geleun om na sy visse te kyk en het na een ding verlang – om 'n vis te teel wat helder goud van neus tot stert was!



"Daar is baie silwer visse," het hy vir homself gesê. 'Daar is baie reënboogkleurige visse, en ander wat met glans gevlek en gespikkel is. Maar niemand in die hele wêreld het nog ooit 'n vis gehad wat heeltemal goud was nie. Hoe heerlik sou dit nie wees nie! Hoe sal almal hulle verwonder! Daar kan nooit 'n mooier vis as 'n goue een wees nie, en dit sou alle mense plesier verskaf, ongeag van waar hulle woon.'





Hy het dus baie hard
probeer om 'n vis te teel
wat heeltemal goud is.
Maar hy het gevind dat
dit onmoontlik was.

Sommige visse het
heldergeel kolle op hulle
gehad. Sommige het
oranje-gekleurde strepe
gehad. Maar nie een
was heeltemal goud van
punt tot stert nie.

'Die handelaar het op slegte tye geval. Hy het 'n groot deel van sy geld verloor en arm en armoedig geword.



Hy het sy groot huis toe gesluit en in 'n klein hoekie daarvan gewoon, sonder bediendes om op hom te wag.



Maar hy het nie vergeet om sy visse te voer nie.



Hy het 'n ou man geword en die idee laat vaar om 'n vis van goud te teel. Hy het gevind dat hy gelukkig was al was hy arm, en toe sy kleinkinders hom kom sien het en op sy knieë geklim het om na sy stories te luister, het hy vir niks beters gewens nie.



Een nag het 'n vreemde reisiger na die ou handelaar se huis gekom. Die groot bal buite die hek het heen en weer geklink soos dit vir jare nie gedoen het nie, en die handelaar het dit verbaas gehoor. Wie kan nou na sy huis toe kom? Hy het geen ryk vriende gehad nie; hulle het hom almal verlaat.



Hy het deur die lang gang wat na die voorhek gelei het
gegaan en dit oop gemaak. Buite het 'n ou man in 'n kleed
gestaan, met sy besoeker langs hom.

‘Bly Wong Fu, die groot handelaar, hier?’ het die besoeker
met 'n diep stem gevra.



‘Agbare meneer, dit is Wong Fu wat jy voor jou sien,’
het die handelaar gesê en buig, ‘maar ek is nie meer
groot nie. Ek is 'n arm man, en my huis is leeg. Gaan in,
ek bid vir jou, want ek sal vir jou skuling en kos vind, al
sal dit nie van groot kwaliteit wees nie.’



Die besoeker het ingestap. Die handelaar het hom na 'n groot marmer wasbak geneem waar hy kon was, en toe uitgeglim om na die perd te kyk. Hy het die perd in die leë stal opgestal, die perd kos gegee om te eet en toe vir sy onverwagte gas 'n maaltyd gaan voorberei.



In 'n ou kis het hy 'n paar lekkernye weg gebêre, en hy het dit uitgehaal. Gou het hy 'n ete gereed gehad en sy besoeker gaan roep. Hy het hom gevind waar hy oor die damme leun en na die visse in die maanlig kyk.

'Ek sien jy is mal oor jou visse' het die besoeker gesê en lig sy kop op. 'Hulle swem tot by my hand, mak en vriendelik.'



'Ja,' het die handelaar gesê. 'Dit was nog altyd 'n droom van my om 'n vis teel wat van kop tot stert heeltemal goud is - maar ek het dit nog nooit gedoen nie. Kom, agbare meneer, u aandete is voorberei.'



Hulle het ingegaan om te eet, en uiteindelik het die besoeker vir die ou handelaar vertel wie hy is en hoekom hy gekom het.

'Ek is Sing Fu,' het hy gesê, 'die seun van die ou wyse man wat jy baie jare gelede gehad het.'

"Maar jy is 'n welgestelde man, bevoorreg en wys," het die ou handelaar verbaas gesê.



'Dit is so,' het die besoeker gesê. 'My ma het my in diens gestel van Lai Tu, die beroemde towenaar, en ek het guns in sy oë gehad, sodat hy my soos 'n seun vir hom gemaak het. Nou is Lai Tu dood, en ek het sy rykdom en baie van sy geleerdheid.'



Die handelaar het homself grond toe gebuig, totdat sy voorkop die vloer raak. Hy was in groot ontsag vir betoweraars, en hy het gebewe om te dink dat hy een in sy skamele huis het.

"Staan op," het die besoeker gesê. 'Moenie vir my kniel nie. My ma wil nie hê jy moet dit doen nie.'



‘En leef jou eerbare moeder nog en is sy gesond?’ het die handelaar gevra en staan weer op, maar nog steeds bewend van sy verbasing en opgewondenheid.

‘Sy is gesond en gelukkig,’ het die towenaar ernstig gesê. ‘Dit is deur haar versoek dat ek jou kom sien het. Onthou jy haar, agbare gasheer?’



'Ja,' het die handelaar dadelik gesê. 'Sy was vriendelik en jolig. Sy het my linne beter as enigiemand anders gewas.'

'En onthou jy toe sy siek geword het en vir vyf weke nie kon werk nie?' het die besoeker gevra.

Die handelaar het ongemaklik gevoel. Het hy die ou wasvrou vriendelik behandel? Hy kon nie onthou nie. Dit sou verskriklik wees as sy haar seun gestuur het om hom te straf vir 'n onvriendelikheid wat haar jare gelede aangedoen is.



'Nee, ek onthou nie haar siekte nie,' het hy uiteindelik gesê.

"My ma onthou," het die towenaar gesê. 'Jy het haar opgetel en bed toe gedra. Jy het 'n dokter gestuur om haar weer gesond te maak, en jy het haar loon betaal al die weke wat sy nie kon werk nie. Sy het nog nooit vergeet nie. En noudat sy 'n seun het wat ryk en magtig is, het sy my gevra om na almal te gaan wat eens goed vir haar was en hulle beloon.



So ek het na jou toe gekom.'

Die ou handelaar was verbaas.

'En besoek jy ook diegene wat jou ma sleg behandel het?' het hy gevra. 'Bestraf jy sowel as beloon?'

"Nee, want dit is nie my ma se wens is nie," het die townenaar ernstig gesê. 'Sy het haar vyande vergeet, maar nie haar goeddoeners nie. Nou, agbare vriend, jy is arm en armoedig. Ek bring vir jou rykdom en eer, en dit sal vir jou geluk bring.'



‘Daar is jy verkeerd,’ het die handelaar stil gesê.

‘Nie rykdom of eer bring geluk nie. Ek is nou gelukkig sonder hulle. Ek wil nie goud hê nie, en ook nie bediendes, ryk kos of geborduurde klere nie. Ek is oud en moeg, maar ek is gelukkig. Los my soos ek is.’



Die towenaar kyk verwonderd na die ou man. Nog nooit het hy iemand ontmoet wat geweier het wat hy te bied het nie. Hy het niks meer gesê nie, en die handelaar goeienag gesê en op 'n mat gaan lê om te slaap.



Maar in die middel van die nag het hy na sy perd gegaan en 'n sak van sy rug af geneem. In hierdie sak was groot goudstawe wat hy as geskenk vir die ou man gebring het. Nou soek die ou man nie meer die goudstawe nie. Maar die towenaar het aan iets wonderliks gedink om met hulle te doen.



Hy het hulle na een van die damme geneem, waar mooi grys-groen visse geswem het, en een vir een gly hy die goudstawe in die water, terwyl hy towerwoorde prewel.

Elke staaf het opgelos in 'n wolk van oranje-goud, en kyk, die visse is aangetrek deur die vreemde mis in die water en het in skole opgeswem om te sien wat dit was.



En toe die oggend aanbreek
was elke vis helder oranje-
goud van kop tot stert!



Die ou handelaar het hulle gesien toe hy na sy middernagtlike besoeker gesoek het, wat vreemd verdwyn het. Hy het verstom en verheug by die dam gestaan. Sy droom het uiteindelik waar geword! Hier was goudvisse – helder goud van neus tot stert!



En as jy 'n glinsterende
goudvis sien, onthou die
goedhartige handelaar en sy
ou towenaar, en wees self
vriendelik met ander. Jy weet
nooit watter towerkuns jy
kan begin nie!





THINK

DIGITAL ACADEMY

